

Povídala učitelka: "Napište to tuší.
Ta se totiž vodou nedá smýt.
Samozřejmě Velinský, ten neustále ruší!
No tak, žáci, no tak, ticho, klid!

Jó, to byl zlatý časy v naší čtvrtý třídě
v lednu roku pětačtyřcet.
Namočil jsem do inkoustu blondětej cop Lídě
a z němíny mi věčně psali pět.

R: Já vám řeknu, my jsme byli děti,
i když možná stejný jak ty dnes.
Léta, která každému se vtisknou do paměti,
při vzpomínce, na která se smát i plakat chce ti,
ač nebyly banány a jazz.

Nejkrásnější bylo, když se ozval známej signál
a místo počtů prchali jsme ven.
Školník Jouza v modrým plášti ze třídy nás vyhnal,
co nám jenom přitom dával jmen.

Potom jsme se bavívali vskutku velkolepě,
kór když ještě k tomu vyplí proud.
Kradli jsme si čepice a tašky v školním sklepě,
i když jsme se tam sotva mohli hnout.

R: Já vám řeknu, my jsme byli děti,
i když možná stejný jak ty dnes.
Léta, která každému se vtisknou do paměti,
při vzpomínce, na která se smát i plakat chce ti,
ač nebyly banány a jazz.

Nosili jsme v sáčku z plátna, co nám šily mámy,
deset kostek cukru, vaty kus.
Školník Jouza v modrým plášti vždycky chodil s námi:
"Pochodém chod, poklusem klus!

Ceduličku se svým jménem každej mítí musí,
kdyby spadla bomba na náš kryt!
Povídal pan řídící, ať napíšem to tuší,
ta se totiž krví nedá smýt.

R: Když se dneska koukám na své děti,
jak se učejí, hrajou si, jdou spát,
doufám, že jim školní rok neskončí v pololetí,
že je to jen holub, to, co nad hlavou jim letí
a že ceduličky nebudou si psát...

...a že ceduličky nebudou si psát.